

Küçük Orman Orkestrası

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Orman Orkestrası

Aysel Banu YAVUZAL

Yemyeşil ormanın derinliklerinde, güneş ışınlarının yaprakların arasından dans ettiği yerde, parlak siyah beyaz tüyleri ve al al bir tepeliği olan bir ağaçkakan yaşarmış. Uzun gri gagasıyla ağaç gövdelerine vurmaya çok severmiş. Her vuruş, mutlu bir kalp atışı gibi ormanda yankılanırmış. Kulağının arkasına küçük yeşil bir yaprak sıkıştırmış; bu onun müzisyen rozetiymiş. Her zaman biraz gürültü çıkarmaya hazırılmış.

Bir sabah ağaçkakan, bir çalıdan süzölen tatlı ve berrak bir şarkı duymuş. Bu, bir çam kozalağı boyunda, yumuşak kahverengi tüyleri ve açık krem rengi göğsü olan minik bir çalıkuşuymuş. Kısa kuyruğu yukarı kalkık, bacağında mavi bir kurdele dalgalanıyormuş. Utangaçça şarkı söylüyormuş ama sesi bir dağ deresi gibi pırıl pırıl parlıyormuş. Ağaçkakan ona katılmak için bir ritim tutmuş.

Tam o sırada uykulu bir findık faresi oyuk bir kütükten dışarı bakmış. Altın kahverengi tüyleri, krem beyazı bir karnı ve boynuna gevşekçe sarılmış kırmızı örgü bir atkısı varmış. Esneyip, 'Müziğiniz beni uyandırdı! Ama biraz... karışık geliyor,' demiş. Ağaçkakan ile çalıkuşu birbirlerine bakmışlar. Güzel müzik yapmak istiyorlarmış ama bir şey eksikmiş.

Fındık faresi nazıkçe gülümsemiş. 'Neden bir orman konseri vermiyoruz?' diye önermiş. 'Her birimiz yeteneğimizi paylaşabiliriz.' Ağaçkakan hevesle başını sallamış. 'Ben davulcu olacağım!' Çalığışunun gözleri heyecanla parlamış, yine de biraz gergin hissediyormuş. 'Ben şarkı söyleyebilirim,' diye fısıldamış. Fındık faresi, 'Ben de pati vuruşlarım ve meşe palamudu çingiraklarım ile tempoyu tutacağım,' demiş.

Güneşli bir açıklıkta mükemmel bir yer bulmuşlar. Ağaçkakan davulu için oyuk bir kütük seçmiş. Çalığışu onun üstündeki bir dala tünemiş. Fındık faresi yumuşak, yosunlu bir taşta oturmuş; meşe palamutları hazırmış. 'Hadi çalışalım!' demiş ağaçkakan. Kütüğe hızlı ve süslü bir ritimle vurmaya başlamış. Tak-tak-tak-tak! Ses yüksek ve gururluymuş.

Çalığışu derin bir nefes alıp tatlı melodisini söylemeye başlamış. Ama ağaçkakanın vuruşları o kadar hızlıymış ki başlamak için doğru anı bulamıyormuş. Şarkısı rüzgârdaki bir yaprak gibi titriyormuş. 'Beni bekle!' diye cıvılamış. Ağaçkakan yavaşlamaya çalışmış ama çok sabırsızmış. Hızlı ve yüksek sesle çalmak istiyormuş.

Fındık faresi patileriyle usulca vurmuş ve meşe palamutlarını sallamış. Tık-tak, tık-tak. Ama ağaçkakanın davulu o kadar yüksekmış ki kimse onu duyamıyormuş. 'Eyvah,' diye iç çekmiş. 'Bu hiç de uyum gibi gelmiyor.' Çalığışu mavi kurdelesine bakıp utanmış. 'Belki de şarkı söylememeliyim,' demiş sessizce. Ağaçkakan şaşkın bir halde vurmayı bırakmış.

Yeniden denemişler ama aynı olmuş. Ağaçkakan vurmuş, çalığı söylemiş, fındık faresi tempoyu tutmuş ama her biri tek başına çalıyormuş. Müzik, eksik parçaları olan bir yapboz gibi karmaşıkmiş. Bir sincap kulaklarını kapatmış. Bir tavşan hoplayıp uzaklaşmış. 'Bu iş yürümüyor,' demiş ağaçkakan, al tepeliği sarkmış. 'Ama ben güzel müzik yapmak istiyorum!'

Fındık faresi atkısını daha sıkı sarmış ve dikkatlice düşünmüş. Yumuşak ve bilgeymiş. 'Bence hepimiz kendi ezgimizi çalışıyoruz,' demiş. 'Ama birbirimizi dinlemiyoruz.' Çalığışu başını sallamış. 'Ritmi duyamadım,' diye itiraf etmiş. 'Ben de senin şarkını duyamadım,' demiş ağaçkakan. 'Gösteriş yapmakla çok meşguldüm.'

Fındık faresi gülümsemiş. 'Farklı bir şey deneyelim. Ağaçkakan, sen yavaş ve düzenli bir ritimle başla. Çalığışu, ritmi dinle ve melodinin onun etrafına dolanmasına izin ver. Ben de yumuşak vuruşlarımla tempoyu tutacağım.' Ağaçkakan derin bir nefes almış. Yavaş ve eşit şekilde vurmaya başlamış. Tak... tak... tak... tak... Ritim sakın ve netmiş.

Çalığışu başını yana eğip dinlemiş. Düzenli ritmi beklemiş, sonra şarkı söylemeye başlamış. Tatlı sesi, rüzgâra binen bir kuş gibi vuruşların üzerinde süzölmüş. Fındık faresi patileriyle vurmuş ve meşe palamutlarını tempoyla sallamış. Tık-tak, tak-tak. Müzik akmaya başlamış. Ormanda fokurdayan yumuşak bir dere gibi duyuluyormuş.

Ağaçkakan çalikuşunun melodisini duymuş ve şarkısı parlсын diye vuruşlarını daha da yavaşlatmış. Çalikuşu fındık faresinin yumuşak tıkırtısını duymuş ve ezgisini ona uydurmuş. Fındık faresi ikisini de duymuş ve onları bir arada tutmuş. Birbirlerini dinliyorlarmış. Müzik, büyük ve sıcak bir ses kucaklaması gibi daha zengin ve dolgun hale gelmiş.

Hayvanlar toplanmaya başlamış. Bir sincap bir dala tünemiş, bir tavşan bir kütüğe oturmuş, bir geyik yavrusu bir eğrelti otunun arkasından bakmış. Sallanıp ayaklarıyla tempo tutmuşlar. Ağaçkakanın düzenli ritmi, çalikuşunun pırıl pırıl şarkısı ve fındık faresinin yumuşak temposu güzel bir uyum yaratmış. Bu bir takım çalışmasıymış ve harikaymış.

Konser bitince orman alkışlarla çınlamış. 'Bir daha! Bir daha!' diye bağırmış sincap. Çalığışu kızarmış, ağaçkakan göğsünü kabartmış ve fındık faresi kıkırdamış. 'Başardık!' demişler birlikte. Farklı yeteneklerin sevgiyle paylaşıldığında büyülü bir şey yarattığını öğrenmişler. En güzel yanı da bunu birlikte başarmış olmalarıymış.

O günden sonra küçük orman orkestrası sık sık çalmış. Ağaçkakan düzenli bir ritim tutmuş, çalığışu tatlı melodisini söylemiş ve fındık faresi meşe palamutlarıyla tempoyu korumuş. Her zaman birbirlerini dinlemişler. Orman hayvanları müziklerini her duyduklarında, uyumun takım çalışmasından ve iyilikten geldiğini bilmişler.

Yani bir gün yeşil ormana yolunuz düşer de bir tak-tak-tak, tatlı küçük bir şarkı ve yumuşak bir tık-tak duyarsanız, sesi takip edin. Üç arkadaşın birlikte güzel müzik yaptığını göreceksiniz. Ve dinleyip armağanlarımızı paylaştığımızda bizim de harika bir şey yaratabileceğimizi hatırlayacaksınız. Küçük orman orkestrası neşeyle ve uyum içinde çalmaya devam ediyor.